

”Prigozjins kuppförsök har visat på Putins sårbarhet”

(Intervju med Ilja Matvejev)

[Ur [Links International Journal of Socialist Renewal](#), 6 juli 2023. Intervjuare Federico Fuentes från *Links*. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Kan du börja med att berätta lite om Prigozjin, hans Wagnergrupp och den roll som de åtminstone hittills har spelat i Putins politiska projekt.

Det grundläggande svaret är att Wagner är ett privat militärföretag (PMC) som har en del gemensamma drag med liknande företag i utvecklade länder. I denna mening är det inte något helt unikt eller ett inhemskt fenomen. I Storbritannien, till exempel, har PMC-er använts för alla möjliga sorters hänsynslösa äventyr och hemliga operationer, speciellt i Afrika men även i Mellanöstern. Företag som Sandline International har deltagit i flera statskupper och försök att ta kontrollen över naturresurser. USA har också använt PMC-er som Blackwater för sina krig i Irak och Afghanistan. Där handlade det inte om att genomföra hemliga operationer. USA kunde förlita sig på CIA för det. Problemet som USA stod inför var istället att de ville utkämpa flera krig samtidigt men utan att införa obligatorisk värnplikt för att värva det antal soldater som krävdes för att genomföra dem. Så PMC-er fick ersätta den reguljära militären, och de tillhandahöll i en del fall upp till hälften av de soldater som var inblandade i dessa krig.

Allt detta gäller även Wagner. Wagner var inblandad i imperialistiska plundringar och äventyrs-politik. Dess aktivitet i Afrika är mycket lik de andra PMC-ernas verksamhet, nämligen att destabilisera länder och exploatera resurser – en sorts kombination av äventyrskapitalism och hemliga operationer som gynnar Rysslands geopolitiska intressen. När kriget i Ukraina började och Ryssland stod inför samma problem som USA hade i Irak och Afghanistan, vände sig Putin till Wagner för att få soldater. När de var som mest uppgick Wagners trupper i Ukraina till mellan 40 och 50.000 soldater – nästan en tredjedel av hela den styrka som invaderade Ukraina.

Men Wagner har också sina egna unika kännetecken. Ett sådant är att Wagner rekryterar dömda brottslingar. Ingen annan PMC i världen har organiserat sådana kampanjer som Wagner, att rekrytera fångar med löften om nåd av presidenten om de fullföljer sitt kontrakt. Vi talar om tiotusentals straffångar som har rekryterats av Wagner.

Och Prigozjin själv är en ganska unik figur. Wagner är bara ett av hans företag. Han har alla möjliga projekt och vi börjar få alltmer kunskap om hans andra projekt, eftersom myndigheterna har börjat undersöka hans företag. Men av det vi kan se är Prigozjins imperium faktiskt ganska stort. Det omfattar en trollfabrik som han har drivit sedan länge, och där han använder avlönade troll som går med i sociala nätverk för att försöka påverka den allmänna opinionen. Prigozjin har också ett enormt medienätverk, bestående av hundratals företag över hela landet: till största delen sensations-blaskor av extremt dålig kvalitet som hela tiden används för politiska angrepp, i synnerhet mot Putins motståndare. Prigozjin äger också en hel del fastigheter, speciellt i St Petersburg. Prigozjin har tjänat sina pengar på olika sätt. Jag tror inte att någon annan PMC i världen är indragna i så många olika verksamheter i gråzonen.

En annan sak: större delen av Prigozjins verksamhet finansierades med korrupta regeringskontrakt. [Den ryske oliktänkaren Aleksej] Navalnyj och hans grupp avslöjade detta faktum – och det är orsaken till att Prigozjin angrep honom så våldsamt. Navalnyjs grupp avslöjade att Prigozjin via sitt cateringföretag fick kontrakt för att förse tusentals skolor och militärgarnisoner över hela landet med mat. Det är därför han kallas ”Putins kock”. Maten var verkligen av dålig kvalitet, ofta rutten och farlig att äta. Men det var en del av det korruptionsschema som finansierade Prigozjins aktiviteter.

Jag tror att vi kan betrakta Wagner som en PMC i kvadrat: den gör allt som andra PMC-er gör, men dubbelt upp. Det inbegriper korrupta regeringskontrakt, men i dramatisk skala. Wagner genomför hemliga operationer, men mycket intensivare än andra PMC-er. Och allt detta hade sin grund i det personliga förhållandet mellan Putin och Prigozjin, som fungerade utanför all sorts lagliga regler. Det finns ingen lag i Ryssland som reglerar PMC-er: i själva verket är legosoldatföretag förbjudna enligt rysk strafflag. Det Wagner gör är helt olagligt, men ändå sa Putin offentligt att Wagner finansierades av staten!

Wagner opererade befriad från alla juridiska kontroller. Istället kontrollerades den av detta personliga förhållande, och en viss övervakning från den militära underrättelsetjänsten. Det fanns helt klart officerare från FSB [Federala säkerhetstjänsten] bland Wagners trupper. Wagner var faktiskt fullt av FSB-agenter. Det går inte att tänka sig att det kunde ha varit på något annat sätt, med tanke på att alla insåg att det var en farlig situation: det handlade om en olaglig militärstyrka som rekryterade fångar; som leddes av en oseriös aktör som specialiserar sig på provokationer, mord, alla möjliga skumma affärer; och som finansierades med korrupta regeringskontrakt, trots att denna verksamhet är förbjuden i rysk lag.

I slutändan visade Wagner att den hade en sammanhållen befälsstruktur som kunde genomföra sofistikerade operationer. Och vi såg hur lojala Prigozjins trupper var mot honom och hur långt de var beredda att följa honom under försöket till statskupp. De hade en mycket avancerad och väl förberedd plan som innefattade att erövra Rostov-na-Donu, en mycket stor stad och ett centralt militärt centrum varifrån kriget i Ukraina ledes. De erövrade hela staden och planerade att fortsätta marschera mot Moskva. Planen upphörde bara för att Prigozjin själv avblåste den.

Varför kallar du de senaste händelserna för ett försök till statskupp? När man tänker på en kupp, tänker man sig i allmänhet händelser som inbegriper aktivt deltagande från landets väpnade styrkor, men det var inte fallet. Eller fanns det vid den tiden tecken på ett bredare stöd inom militären för Prigozjins aktioner?

Prigozjin sa själv att det inte var ett kuppförsök eftersom han inte planerade att ersätta Putin. Han sa att han bara ville avsätta [försvarsminister Sergej] Sjojgu och [ryska generalstabens chef Valerij] Gerasimov. Men det är egentligen inte så mycket bättre: när man angriper försvarsministern och generalstabschefen direkt är det lite skrattretande att säga att det man gör inte är en kupp, bara på grund av att man inte angriper Putin. Även Putin var själv ganska rättfram, och fördömde det som förräderi istället för att behandla det som en protest. Det Prigozjin i själva verket gjorde var ett kuppförsök mot Putin, eftersom det inte fanns något sätt för Putin att ge upp Sjojgu och Gerasimov och vända sig om och säga: ”Okej, bra jobbat Prigozjin. Så du blir försvarsminister och din favorit-general Sergej Surovikin kan bli stabschef.” Prigozjin kanske trodde att något sådant kunde fungera, men om vi tittar på det realistiskt finns det inte en stat i världen som skulle kunna tillåta det att

hända. Så i grund och botten var det en kupp.

Vad gäller stöd från militären så har Prigozjin sin egen militär – det är det viktigaste förbehållet här. Det är sant att kupper vanligtvis organiseras av militären, men Wagner är ju en tungt beväpnad militär styrka. Troligen var inte 25.000 soldater inblandade i kuppöversöket, som Prigozjin hävdade, sannolikt var det omkring 7-8.000 soldater. Men det är fortfarande en enorm styrka. 2014-2015 var antalet ryska reguljära armétrupper som deltog under kriget i Donbass omkring 8-10.000 soldater, så det går att göra en hel del med en styrka av denna storlek. Och vi ska inte glömma att Wagner innehåller alla militärgrenar, inklusive ett eget militärt flyg. Wagner har inte bara artilleri, stridsvagnar, drönare, vapen mot drönare, pansarbandvagnar och infanteri, de har också stridsflygplan. Det är den enda PMC i världen som har egna stridsflygplan. Prigozjin köpte givetvis inte sina egna stridsflygplan, han fick dem av militären. I denna mening var det ett allvarligt menat kuppöversök av en mycket sammanhållen militär styrka, med soldater som var redo att följa Prigozjins order. Det skulle inte ha varit lätt att stoppa dem, om Putin hade bestämt sig för att göra det, i synnerhet när alla hans trupper är vid fronten: vem skulle stoppat dem? Det skulle ha krävts en hel del blodspillan, det skulle inte ha varit något enkelt slag.

Men om vi återvänder till frågan om stöd inom militären, så är det uppenbart att en del av de saker som Prigozjin sa i sin 30 minuter långa video före kuppöversöket bara var sunt förnuft: att den ryska militärledningen hade visat sig vara oduglig och att de förlorade så många soldater på grund av dålig planering, en dålig militär strategi; att de alla var korrumpierade – helt sant – och att ingen hade hållits ansvarig för allt detta. Redan innan kriget var det ingen som gillade Sjojgu. I armén fanns ingen verklig sympati för Sjojgu. På grund av det tror jag att en hel del generaler var osäkra på hur de skulle reagera. Å ena sidan är det väldigt dumt att iscensätta en kupp mitt under ett krig: man kan inte säga att man är patriot om man inleder ett myteri under ett krig, man agerar inte på ett patriotiskt sätt, alla med minsta hjärna inser det. Å andra sidan var det Prigozjin sa sant: att Sjojgu är oduglig och en dålig försvarsminister; att den ryska militären behöver en rejäl uppryckning – men ingen är beredd att leda denna satsning. Så när allt detta hände, var det tydligt att arméns befälhavare var ovilliga att agera. Under de första 10-12 timmarna gjorde de militära befälhavarna nästan ingenting. Jag tror att de undvek risker. De förstod inte fullt ut hur stark eller svag Putins ställning var, och trodde att de kanske skulle låta saker och ting rulla på, att det kanske krävdes någon ny sorts regering. Jag tror att militären vacklade en del.

Det är därför Putin nu befinner sig i ett mycket besvärligt läge. För det första är det uppenbart att en del soldater med låg rang trotsade order: vissa piloter vägrade skjuta mot Wagners trupper när de beordrades att göra det. För det andra är det tydligt att generalerna inte var entusiastiska över att krossa revolten. Och titta för det tredje på hur det hela löstes, med Prigozjin helt säker i Minsk. Det finns tecken på att Prigozjin fick lov att resa till St Petersburg för att hämta en del av sina saker innan han gick i landsflykt. Bara tänk er: Prigozjin är en förrädare som just har iscensatt ett myteri, men istället för att arresteras honom låter de honom hämta sina grejor och lämna landet helt trygg. Ovanpå detta har brottmålet mot honom avslutats, officiellt har man sagt att brottslingarna har gått med på att upphöra med sin kriminella verksamhet, så fallet kommer att avslutas. Tänk er ett straffrättsligt system som fungerar på ett sådant sätt, att om man går med på att upphöra med sin brottsliga verksamhet så händer inget med en. Så om man mördar en person och säger: "Jag ska mörda en person till", men sedan beslutar sig för att man bara ville mörda en person och säger: "Okej, jag har

upphört med min kriminella verksamhet, jag ska inte döda den andra personen”, så läggs brottmålet för det mord man redan har begått ner. Det är en fars. Och jag tror att de flesta i Ryssland ser det så.

Varför tror du, med tanke på detta, att Prigozjin avbröt sitt uppror så plötsligt? Det är svårt att förstå varför han kom så nära Moskva och sedan bara vände om, packade sina väskor och reste iväg.

Jag tror att Prigozjin bestämde sig för att den uppgörelse han erbjöds inte var så dålig, och att det faktiskt var förnuftigt att acceptera den. Jag tror att han inte planerade det hela vägen. Han hade definitivt en militär plan, men han hade inte planerat så mycket politiskt. Vad skulle han till exempel göra efter att han kom fram till Moskva och tog makten? Vilka skulle bli hans medhjälpare, vilka skulle sitta i hans regering? Jag tror inte att han hade tänkt igenom den politiska delen av det hela.

Kom ihåg att det som provocerade fram alltihop var att regeringen hade försökt tvinga Wagners trupper att skriva under kontrakt med försvarsministeriet och inlemma dem i den reguljära armén. Wagner vägrade. Troligen tänkte Prigozjin: ”Om jag är i Belarus och mina trupper också är i Belarus, då kan jag fortsätta med mina globala äventyr. Kanske kan jag resa till Centralafrikanska republiken och bli diktator där. Varför inte?” I slutändan erbjöds han en mycket trevlig utväg ur allt detta. Det är inte så att de sa till honom att de skulle avrätta honom eller ens ställa honom inför krigsrätt. Istället sa de: ”Du kan resa till Belarus, inga problem.” Genom att göra det är Prigozjins inledande problem löst, eftersom de av Wagners trupper som inte vill gå över till Sjojgus sida också kan resa till Belarus med honom. Och även om Putin försöker döda honom nu, så vore det ett slag mot Putin, eftersom han offentligt har sagt att han har lovat honom fri lejd, vilket innebär att varje hämnd skulle se illa ut för Putin, det skulle visa att Putins ord inte är värda någonting. För Prigozjin innebar det en bra uppgörelse så han beslutade sig för att anta den i detta galna läge.

I ett kort inlägg på Facebook där du bedömde händelserna skrev du att ”Putins ’stärkande av staten’ på många sätt var ett stärkande av regimen på statens bekostnad”. Kan du kort förklara vad du menar med det och hur de senaste händelserna återspeglar denna verklighet?

Jag har nu också publicerat en artikel som går djupare in på detta.¹ Men, ja det är en viss paradox här eftersom Putin är en självutnämnd etatist, hans ideologi är etatism. Han har upprepade gånger sagt att staten är mycket viktig, att det ska finnas starka rättsliga ramar och att det borde återupprättas en stark stat, eftersom den alltid har spelat en positiv roll under Rysslands utveckling. Det har varit hans linje under de senaste 23 åren som han har haft makten. Om man lyssnar på honom är han en mycket statligt sinnad person.

Men om man tittar på vad han faktiskt har gjort, så byggde han inte alls en stark stat. En stark stat kräver en stark byråkrati som är elitistisk, kunnig, professionell och fri från korruption. Korruption är motsatsen till en stark stat: korruption innebär att staten privatiseras av korruperade offentliga tjänstemän. Frågan är hur Putin kunde upprepa sin retorik om att behöva en stark stat, och samtidigt tillåta så mycket korruption. Det jag förklarar i artikeln är att Putin har organiserat sin stat på ett sätt som helt baseras på informella relationer. Han ger helt enkelt maktbefogenheter till sina betrodda medarbetare istället för till ett formellt organ. Så han stärker inte några formella statliga organ eller institutioner utan förlitar sig istället på informella relationer. De personer som han anförtror dessa

1 ”Nothing but Wagner All Around. How Putin Degraded the Russian State”, [Important Stories](#), 27 juni 2023.

enorma maktbefogenheter talar också som om de är statligt sinnade personer, men det finns ingen stat att tala om eftersom det bara är ett gäng personer som gör sina egna saker: det finns ingen stat när det gäller rättsliga förfaranden.

Marxistiska teoretiker ser staten som en apparat som grundar sig på förfaranden och inte personliga relationer, men Putin har alltid prioriterat relationer framför förfaranden. Det finns till exempel ett statligt företag vid namn Rosneftegaz, som samlar på sig en enorm andel av Rysslands intäkter från energihandeln. Men vad händer med dessa intäkter? Ingen vet. En gång frågade en journalist Putin: "Vad händer med Rosneftegaz' alla pengar?" Putin svarade att regeringen ibland inte kan finansiera allt som behöver finansieras, så han bestämmer själv vad dessa pengar ska finansiera, eftersom han inte litar på att regeringen skulle göra det på rätt sätt eller för att han kan göra det bättre. Trots att Rosneftegaz är ett statligt företag går dess intäkter inte till statsbudgeten. Företaget ägs av staten men fungerar som vilket privat företag som helst, där enskilda personer beslutar var intäkterna ska investeras, utan några rättsliga ramar eller dokumentation som begränsar deras aktiviteter. Putins förhållande till Prigozjin var mycket likt detta.

Istället för att ha en formell stat med starka strukturer förlitar sig Putin på dessa informella relationer, vilket betyder att det enda som finns är en fasad av en stat. Man har retorik, ideologi, men inga verkliga statliga institutioner. Det finns inga formella spelregler, bara informella regler. Prigozjin blottade allt detta: han avslöjade att Putins stat i själva verket bara är ett gäng personer som var och en kontrollerar sin egen förläning, och att alla dessa förläningar går samman på grund av att Putin bevakar alla och försöker kombinera olika program. Det är bra för Putin och hans egen makt. Detta beskyddarsystem gör det möjligt för honom att belöna sina skyddslingar med medel för att kunna berika sig själva, och i gengäld är de då lojala mot honom. Det är bra för hans politiska maktregim, men dåligt för staten som formell juridisk institution. Förhållandet mellan dessa två är inte ett förhållande för ömsesidig utveckling: när regimen stärks så betyder det inte att staten stärks. Vid en viss punkt gör en stark regim i själva verket staten svagare. I fallet Ryssland ser vi just hur Putins starka politiska regim – som är fullt förmögen att vidmakthålla sitt eget styre – bryter ned staten på ett systematiskt sätt. Putins personliga makt är stark på grund av att staten är svag.

Men jag skulle vilja tillägga en sak, nämligen att jag redan innan de senaste händelserna förstod att saker och ting gick i denna riktning. Men jag trodde aldrig att rötan i den ryska staten var så utbredd och att staten var så svag. Jag trodde också att Putins personliga makt skulle räcka för att hålla ihop det hela, men nu ser vi att det inte räcker, att alltihop kan spricka väldigt lätt.

Jag kräver inte att du ska förutspå framtiden, men vilket är det mest troliga resultatet av allt detta? Har regimen stärkts? Är det sannolikt att det kommer att uppmuntra protesterna mot kriget? Och vilken inverkan, om någon, kommer det att få på Rysslands krig i Ukraina?

En sak som vi kan säga med säkerhet är att Putin har försvagats av allt detta, eftersom alla såg hans sårbarhet, det blev allmänt känt. Det går inte att komma runt det faktum att det var ett väpnat myteri där kolonner av tungt beväpnade trupper var inblandade, och att de nästan kom fram till Moskva. Alla såg det, och de såg att armén egentligen inte försökte stoppa dem. De såg hur höga arméofficärer, till och med vice försvarsministern, bara talade med Prigozjin, förhandlade med honom, som om alltihop var en normal situation. Under samtalen agerade Prigozjin själv ytterst arrogant och aggressivt mot vice ministern. Det var en situation där en person som har varit kriminell hela sitt liv, som är specialiserad på skum, smutsig verksamhet talar med en person som är en dekorerad krigs-

veteran, en respekterad soldat, general och vice försvarsminister, och den förstnämnde talar till den sistnämnde som om han är någon sorts springpojke. Hur kan Putin stärkas efter detta? Det är otänkbart.

Min allmänna diagnos är att det system som Putin har byggt upp kunde reproducera hans personliga makt till varje pris – till priset av korrruption, dåligt styre, ojämlikhet. Oavsett vad det kostade kunde hans personliga makt reproduceras. Men när han invaderade Ukraina skapade han ett nytt mål för systemet: inte bara att reproducera hans personliga makt utan också att erövra ett stort europeiskt land med en mycket stor krigsmakt. Men det visar sig att det system han byggde upp är för svagt för att göra det. För det första har hans armé visat sig vara mycket svagare än vad många förväntade sig. För det andra visade sig han vara politiskt svagare än förväntat på grund av att hans system är väldigt slumpmässigt och grundar sig på informella relationer istället för starka juridiska statliga strukturer. Systemet fungerade skapligt för att reproducera hans egen makt, men inte när det ställs inför väldigt svåra situationer som inte bara handlar om honom, som detta krig, som har varit mycket dramatiskt för den ryska staten och samhället. Det innebär att situationen är väldigt kaotisk och osäker, och osäkerheten har bara ökat av de senaste händelserna. När Putin inledde kriget gjorde han det utan att det fick några politiska återverkningar: det skedde inga verkliga avhopp inom hans elit, nästa inga höga officerare hoppade av. Det verkade som om Putins makt verkligen var stabil, eftersom det inte skedde några avhopp. Nu ser vi att det under ytan finns klaner och beskyddarnätverk som är beredda att angripa varandra när chansen uppstår.

Putin trodde paradoxalt nog att han genom att gå ut i krig inte bara ”räddade landet” utan också sig själv. Han trodde, att om USA och väst var ute efter honom så måste han uppvisa en extrem beslutssamhet för att undvika samma öde som [den libyske diktatorn Muammar] al-Gaddafi och [den irakiske diktatorn] Saddam Hussein. Han trodde att om han vann kriget och omgav sig med militära erövringar – och förstärkte den förtryckande, militära delen av staten – så skulle han vara skyddad från västs aktivitet för att ändra regimen. Men det har visat sig bli motsatsen. Idag är han sårbarare än någonsin för att avsättas från makten, men det är inte väst som skapar detta hot, det är hans eget system som skapar det. Putin lyckades inte inse att hans största sårbarhet fanns i systemet, och att hans sårbarhet bara skulle öka när han inledde kriget, inte tvärtom.

Vad gäller protester mot kriget tror jag inte att det är en sannolik utveckling, eftersom Putin kommer att försöka straffa den svagaste länken, i detta fall det obeväpnade folket. När Putin ser en militär krigsherre så är det ett problem för honom, men det är inget problem att straffa obeväpnade människor och skicka dem i fängelse. Det jag verkligen tror, är att om det skulle bli någon sorts kaos, vilket är möjligt, så tror jag att folket kan spela en konstruktiv roll för att bygga en massrörelse för att rädda landet från upplösning och inbördeskrig. Jag kan tänka mig ett scenario där det uppstår en rörelse mot inbördeskrig och upplösning av landet.

Och vad gäller framtiden för kriget i Ukraina, så tror jag inte att Putin har beslutat sig om någon speciell linje, eftersom båda huvudalternativen är dåliga för honom. Låt oss till exempel säga att han beslutar sig för att frysa konflikten. För det första är det ingalunda klart att hans ens kan göra det: ukrainarna skulle bara kunna fortsätta att avancera och möjligen bryta igenom Rysslands försvar. Men låt oss tänka oss att han lyckas frysa konflikten. Då blir det dags att beräkna segrar och förluster. Men vad innebär en seger här? Ja, Ryssland annekterade några områden, men Ryssland har redan territorier. Ryssland är ett ganska stort land, varför skulle det vilja annektera två regioner

till? Och vad skulle Ryssland ens göra med dem? De annekterade områdena är ödelagda av krig, och har nästan ingen industriell eller ekonomisk verksamhet. De kommer bara att bli ett slukhål för statliga medel. Inte bara det, utan efter 1½ år av krig har Rysslands armé inte lyckats bryta de ukrainska truppernas inringning av Donetsk, och om dessa trupper vill så kan de bombardera staden. Om kriget handlade om att rädda Donetsk från möjliga ukrainska angrepp så har Putin hittills misslyckats.

Så det finns inga verkliga vinster, utan bara ekonomiska förluster som är enorma genom att ha ödelagt de handelsförbindelser som Ryssland hade byggt upp under flera decennier, speciellt med Europa. Ryssland kommer varken att kunna få tillgång till marknader i väst eller västs teknologi. Ryssland kommer att vara isolerat och försvagat. Dessutom har NATO utvidgats ännu mer längs Rysslands norra gräns i och med att Finland och Sverige ansluter sig. Allt detta betyder ett enormt strategiskt nederlag. Så vad kan han peka på som en seger?

Det andra alternativet är att satsa allt och försöka vinna kriget. Men det är ett krig som inte går att vinna: Putin har helt enkelt inte tillräckligt med trupper och utrustning för att erövra Ukraina. Så båda alternativen är dåliga. Det är därför han svänger mellan de två, eftersom han inte vet vad han ska göra i detta läge. Om man stoppar kriget så tidigarelägger man räkenskapens dag, och alla kommer att vända sig till Putin och fråga: ”Okej, låt oss se vad vi vann och vad vi förlorade på detta krig.” Men samtidigt kan han inte vinna ett fortsatt krig. Så Putin fortsätter bara kriget för att inte stoppa det.

Inget av dessa alternativ är bra för Putin, men det innebär inte att Ryssland kommer att bli mer demokratiskt eller något sådant. Vi kan få en militärdiktatur, där någon som Prigozjin kommer till makten och säger: ”Okej, vi ska försöka med det andra alternativet. Låt oss genomföra en fullständig mobilisering och mobilisera två miljoner personer, ge dem några rostiga AK47-or från 60- och 70-talet och bara skicka dem till Ukraina för att dö.” Tyvärr är detta också möjligt. Slutet för Putin betyder inte att det kommer något gott efter. Men med tanke på vad vi såg med Prigozjin tror jag att det är mycket realistiskt att tro att hans regim är sårbarare än någonsin.